

podobna svetopisemski mani, ter pokrila okolico nekoliko kilometrov daleč. Ljudje so jo zbirali in delali iz nje kruh, ki je baje jako tečen in prebaven. Po preiskavah botaniških se je izkazalo, da je to pravilna rastlina ter pripada lišajem (*lecamora escunta*).

— Prvi maj. Spet se bliža dan prvega majnika, katerega hočejo praznovati delavci. Oblasti, tovarnarji, gospodarji rudnikov, velikih mlinov in drugi podjetniki svarijo delavce, naj ne praznujejo ta dan, ter jim žugajo, da jim bodo delo odpovedali, ako ne bodo delali tudi v dan prvega majnika. Hujskačev pa tudi ne manka, ki begajo delavce z vsakovrstnimi praznimi obljubami, ki pa večinoma sami svoje koristi iščejo. Ne da se tajiti, da se godi delavcem mnogo in velikih krivic od gospodarjev, ali priznati se pa vendar tudi mora, da se je mnogo storilo in se še mnogo dela na to, posebno pa pri nas v Avstriji, da bi se krivice odpravile in primerno uredilo razmerje med gospodarji in delavci. Ali to pa bode vedno ostalo na celem svetu, da se bode enim bolje godilo nego drugim, da bodo eni bogati, drugi pa ubogi, posebno zato, ker nismo vsi niti enako varčni, niti vsi enako spretni v gospodarstvu ter v podjetjih. O tem bi se dalo in se je uže veliko pisalo in govorilo. Mi pa hočemo na tem mestu samo še omeniti, da se po našem mnenju dandanes ljudje preveč shajajo in zborujejo in da taki zbori in shodi marsikateremu ni korenito izpraznijo žepe, kar se ne bi zgodilo, ko bi doma ostal. In skoraj ni nič smela naša trditev, da se včasih pripeti, da zapravi družinski oče pri takih shodih toliko, s čimer bi se preživela mala družina morebiti dva ali še več dni, kajti družba tako nanese in pa razurjevost tudi, za katero navadno uže dobro skrbe sklicatelji takih shodov.

— Sredstvo proti opeklina. Neki zdravnik, ki je več let živel v bližini premogokopov, kjer trešči rado pogostoma in so posledice temu večkrat opekline, priporoča kot najuspešnejše sredstvo proti opeklina rute pomočene v vročo vodo, s katerimi naj se ovijajo rane. Na tak način zdravljene rane izginejo popolnoma, in je sploh ta pripomoček boljši nego olje in druga taka mazila. Tudi bombaž, pomakan v vročem špiritu, je dobro davati na rane, posebno na obraz, na ta način se olajšajo hitro bolečine.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Koroško. — Pešpolk grof Khevenhüller št. 7., ki ima svoj naborni okraj na Koroškem, praznoval bode meseca junija t. l. dvestoletnico svojega obstanka. Prvotni naborni okraj temu polku je bil iz početka na Moravskem, a uže leta 1817. odredila se mu je za naborni okraj Koroška. Mestni zastop Celovski je sklenil, da mu bo čestital pri tej priliki župan v imenu glavnega mesta.

Rim. — Iz Rima se poroča o strašni nezgodi, 23. t. m. ob 7. uri zjutraj je počil strahovit, gromu podoben strel. Prebivalstvo je bilo vse zbegano v prvem trenutku

ko ni še vedelo, kaj pomenja ta pok. Kmalu se je pa zvedelo, da se je vnel smodnik v smodniškem in dinamičnem skladišču blizu Pozzo Pantabo pri Porta Pertese ter se razletelo skladišče v zrak. Brž po nesreči so prišli na dotični prostor kralj in ministri. Eksplozija je bila tako silna, da so se porušile vse hiše en kilometer daleč na okoli. Ranjenih je bilo nad 120 ljudi, med njimi veliko vojakov, največ pa dečkov. Stala je namreč tam prav blizu kmetijska šola, tako zvana „Vigna santa“. Ranjence so prepeljali takoj v bolnico „Consolazione“. Celo na kraljevih vozovih so jih vozili vanjo. Tudi mrtvih je bilo nekoliko. V zahodnem delu mesta so popokale šipe pri mnogih poslopjih, tako na pr. so se „Monte Citorio“, kjer so bile šipe po cel palec debele, razletele na drobne kosce. Tudi v Vatikanu se je razdrobilo veliko šip, poškodovane so jako slike na steklo, med njimi tudi one jako dragocene na tako zvanih „kraljevih stopnicah“, katere je podaril papežu Piju IX. bavarski kralj Maksimilijan.

Kako je nastala ta nesreča, ni še znano. Med govoricami, ki lahko vznemirjajo lahkovrno ljudstvo, širi se tudi ona, po kateri bi bila ta nezgoda le predigra — strašnim prizorom, ki se bodo vršili dne 1. majnika t. l.

Naš knezoškof dr. Missia je ravno ta čas, ko se je to zgodilo, bral sv. mašo v cerkvi All' Arima pri glavnem oltarju. Vsled močnega stresa zdrobile so se šipe nad altarjem ter usule po oltarju, tako da je moral naš knezoškof iti k drugemu oltarju nadaljevat sveto opravilo.

Berlin. — Feldmaršal grof Moltke je umrl nagle smrti za kapjo dne 24. t. m. Popoldne je bil še v gosposki zbornici, zvečer je pil čaj pri svojem nečaku in adjutantu pl. Moltkeji, kjer je stanoval, in ob 10. uri zvečer je bil uže mrtev. Kakor se iz Berlina poroča, bil je grof Moltke v 3 minutah zdrav in mrtev.

Grof Moltke se je porodil dne 26. oktobra 1800. l. v Parhinu na Meklenburg-Šverinskem. Leta 1819. je nastopil kot kadet v Kopenhagenu vojaško svojo karijero. Deset let kasneje ga pa uže vidimo poročnika v pruski armadi, kjer se je tako dobro vedel, da je bi uže leta 1832. poklican v generalni štab. Čez tri leta kasneje je popotoval po Orijentu, seznanil se tam s sultanom Mehmetom in vsled dobljenega dopusta ostal pri njem do njegove smrti ter mu pomagal reorganizovati turško vojsko. Leta 1839. se je vrnil spet v domovino ali kmalu odpotoval v Rim, kjer je pa le malo časa bival. Potem se vrne spet domov, vstopi v generalni štab, reorganizuje in izboljšava vojinske razmere, snuje vojne načrte, in glej! leta 1866. smo poskusiti morali mi Avstrijci, kaj mož vse zna, l. 1870. pa Francozi. V grofovski stan je bil Moltke povzdignjen dne 28. oktobra 1870. l., in dne 16. junija 1871. l. imenoval ga je cesar za generalnega feldmaršala. Moltke je bil največji nepresežni vojskovodja sedanjega veka, in njegova je zasluga, da je Nemčija zedinjena. Pri vsej slavi pa in pri vseh uspehih ostal je Moltke jako skromen. Zato so ga pa ne le silno čislali vsi, ampak tudi ljubilo ga je vse, cesar n. pr. o Bismarcku ne moremo reči.